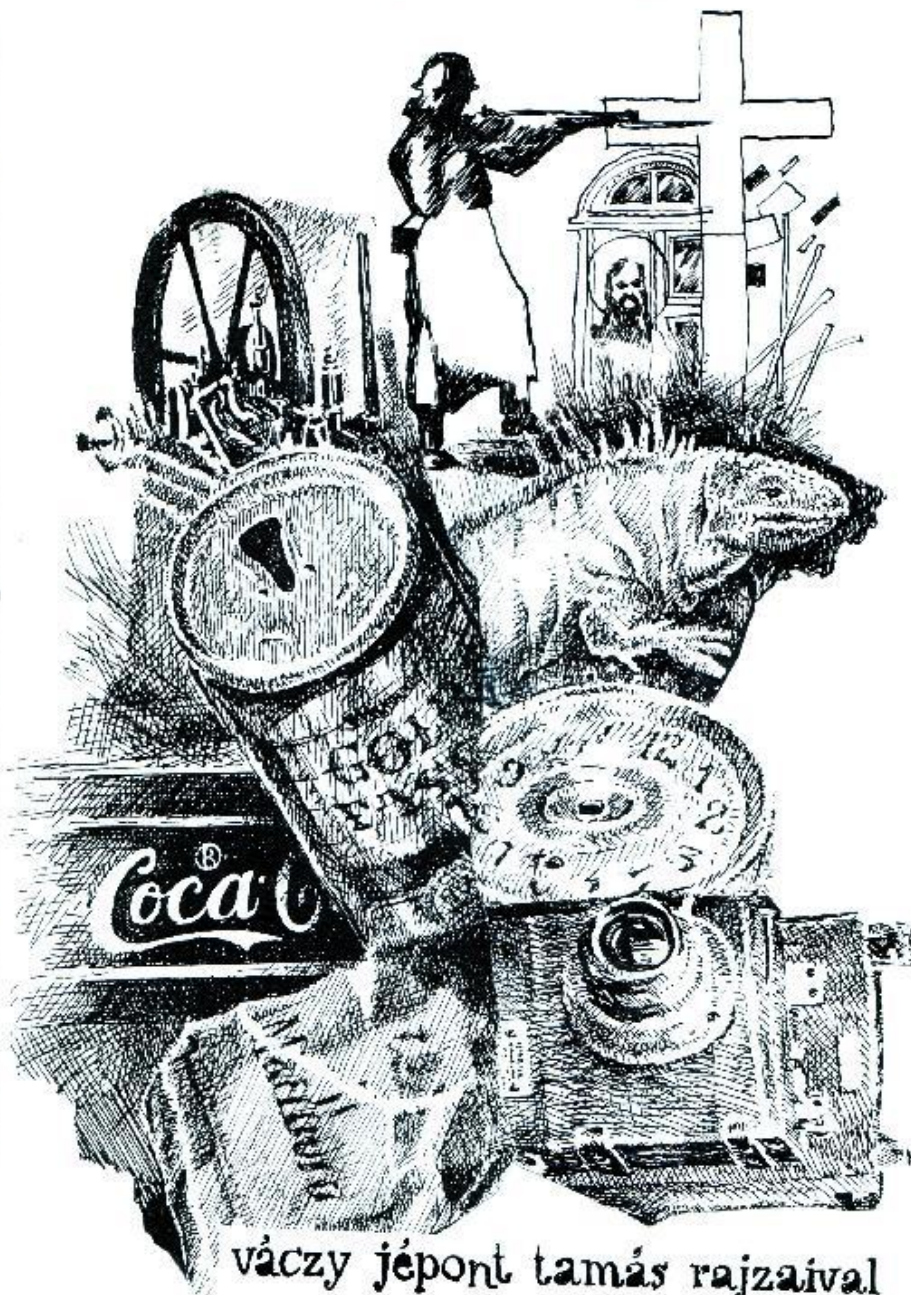

KÉPES KÁROLY VERSEI

IMATÓREDEKÉK A XX. SZÁZADBÓL

váczy jépoint tamás rajzaival

IMATÖREDÉKEK A XX. SZÁZADBÓL

Bevezető gondolatok Kepes Károly kötetéhez

Gyökerei Hatvanhoz kötik, de költészetének gondolat- és témavilága messze túllép egy kisváros által teremtett korlátokon. Itt és most című versében így fogalmazza meg helyzetét Kepes Károly.

„Röghöz kötöm magam, mint az újmódi jobbágy:
Fákat ültetek, hogy gyökeret eresszek.”

Túl a hatvanadik életévén fontosnak tartotta, hogy végre kötetbe szerkessze verseit.

A saját kiadásában megjelenő kötet lírai leltárnak is felfogható. Az elmúlt évtizedekben ugyan számos publikációja megjelent a költőnek, de természetesen az alkalmi közlések nem helyettesíthették egy verseskötet hiányát. Igen, hiányt kell mondanunk, mert ez a kicsit késve érkező Kepes versválogatás késése ellenére is hiányt pótol. A versszerető közönség mindenképpen szegényebb lenne egy gondolatgazdag embernek a mai világunkhoz szóló versreflexióival.

Kepes Károlyt ugyan sokan ismerik Hatvanban, mégis kevesen tudják róla verset író tehetségét.

Csendes, halk szavú ember, az elvárható szerénységen túl is szerényebb, mint kellene. A versírásról is csak szűkebb baráti körökben – majdnem pirulva – tett említést, és csak hosszas rábeszélés után olvasott fel, vagy adta kézbe egy-egy megjelent versét.

E sorok írója is őszinte meglepetéssel hallotta tőle – közel húsz éve – egy halkán elmormolt írását, a címe: Képzelt művirág Clemenceau vázájába:

„Körülveszi, miként tövisek a rózsát, Magyarországot egy másik Magyarország.”

Aki ilyen töményen és gondolatgazdagon képes nemzeti tragédiánk megfogalmazására, az másra is képes. Annak tehetséget adott a sors, és ezzel a tehetséggel bánni kell tudni.

Tisztában van ezzel a szerző is, hiszen nem véletlenül írja önmagáról:”Ki mondja meg, miért feszül /egymás ellen bennem/ ami vagyok, és ami lehetnék.”

A világot – benne önmagát is – figyelő és faggató, válaszolatlanul maradt kérdéseket megfogalmazó belső vívódások lírája az övé.

Nem kötelezte el magát egyetlen irányzathoz sem, nem állít önmaga elé bálványokat. Ugyanakkor van néhány személyes hangvételi írása, amelyben őszinte tisztelettel szól József Attiláról, Radnóti Miklósról, Nagy Lászlóról, Kós Károlyról.

Megrázóan szép főhajtás, ahogy Pilinszkyre emlékező sorait szinte imaként mormolhatjuk:

„Talpában tövis /és kegyelmes Isten/ mégis járni próbál.”

Károly sokat próbált ember, akit nem kényeztetett el a sorsa „...időm és kenyérem /a szükség porciózza, ...” mondja önmagáról nem panaszként, csupán a tényt megállapítva.

Ennek ellenére bizakodó. Jövőbe vetett hitét lírikus szelídséggel fogalmazza meg például az Ajánlás V.J.T- nek című rövid versében: „Mégsem fog teljessé lenni itt a romlás, meg fog születni mind a boldogabb hasonmás.” V.J.T, azaz Váci J. Tamás a költő barátja. Egyéni stílusú képzőművész. A versek közötti illusztrációk az ő munkái.

Kepes Károly hitében gyökeret eresztett. Kötete e gyökéresztés bizonyítéka.

Tömören, mégis sokatmondóan képes önmagáról, a korunkról szólni. Epigramma jellegű sűrítései, magvas gondolatai közösségi ihletésűek. Tisztában van az egyes ember hatalommal szembeni kiszolgáltatottságával: „Beszélnek helyetted/ harsány jelszavak, ha/ csendre int a hatalom/ kőarcú/ nyugalma.”

A sors adósságának kiegyenlítése az Imatöredék a XX. századból című kötet. Igaz, a szerző is sokat fáradozott és kilincsel a megjelentetés érdekében.

Első sorban neki lehetünk hálásak, amiért volt hite, bátorsága ezt az utat végigjárni. Egy olyan embernek, akiről Nagy László

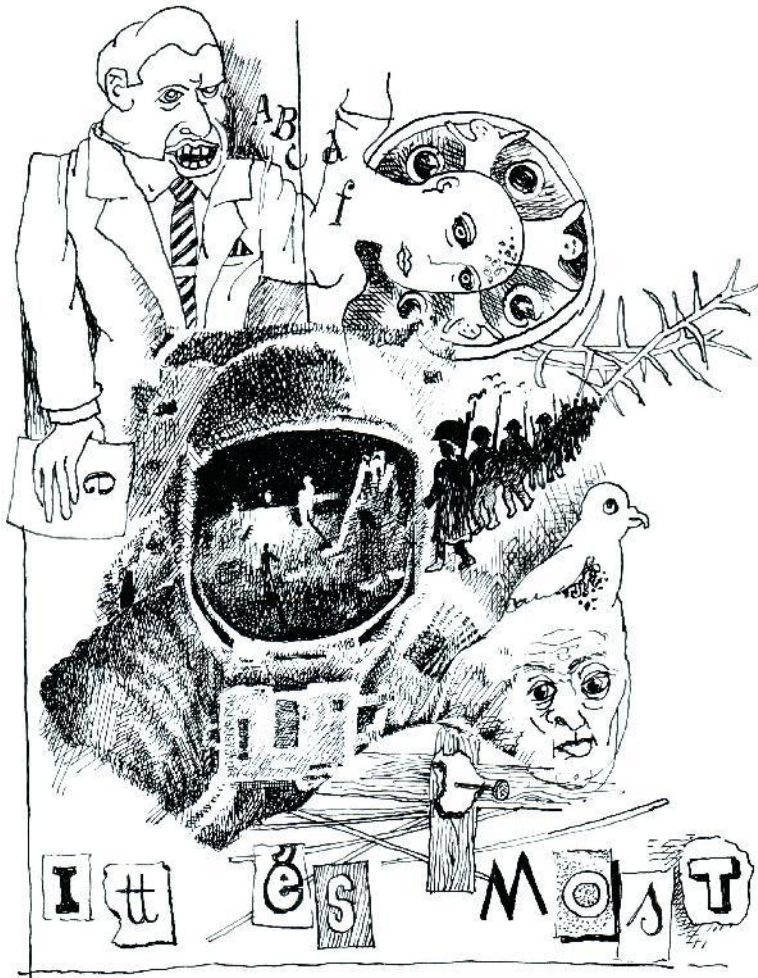
szavaival elmondható: „nekem a kérés nagy szégyen, úgyis adjon, ha nem kérem ”

Ajánlom a kötetet a versbarátok értő figyelmébe, ajánlom a gondolkodó olvasónak, aki nemcsak kikapcsolódni, vagy szórakozni akar Kepes Károly verseinek olvasása közben, hanem nyitott lélekkel engedi át magát egy őszinte hangvétellű ember egyéni, sajátos lírájának azzal a belső szándékkal, hogy gazdagabb legyen a kötet elolvasásával.

Szívleljük meg a költő Röpke parainesis című két soros intelmét:

„Forrást kár betaposni fiú
Úgyis kitör arrébb.”

Kocsis István

ITT ÉS MOST

Amíg reményeim osztják és szorozzák,
a mai zajokon át egy boldogabb
jövő nyugalmát hallgatózom,
mint megrettent madár,
a héjavijjogáson túli csendet

amíg időm és kenyere
a szükség porciózza,
s nem mindegy, kertemben
borsó-e, vagy rózsza virágzik,
tűnődöm: betonút vezet-e oda
ahol a források erednek

Amíg jelmondatokból kell
megfejtennem sorsom,
életem fonalát politikus-párkák
szövik és bogozzák,
röghöz kötöm magam, mint újmódi jobbágy:
fákat ültetek, hogy gyökeret eresszek.

KÉSEI MŰ-VIRÁG AJÁNLAT
CLEMENCEAU KÉPZELT VÁZÁJÁBA

Körülveszi miként
tövisek a rózsát
Magyarországot egy
másik Magyarország

ESTE A SZABADSÁG-HEGYEN
Gáli József emlékezetére

azok ott lent
nem torkolattüzek
a város fényei

ne félj

túl a külvárosokon
óvón érintik egymást
a falvak és az éj

BÉKÉT REMÉLVE

tavának öbléhez
hívott a nyugalom
mert a madarak már
régen emigráltak
indultam én is

békét remélve
álltam fővényen
de hirtelen vadul
rámtámadt a szél
a napfény vallatón
vakított szemembe
és millió éles
kését villogtatva
rohant ellenem a Tó

mozdulataim mögött
mozdulatlanul
tárttorkú csendben
arra gondolok
ez ellen nem tanított
senki védekezni

MIKROFONPRÓBA egy

most is kettő
korábban tavaszodott három
a Dózsa György úton négy
sok volt a kék a zöld öt
március 28-án éjjel hat
vicsorgó lámpák hét
alatt menekültem nyolc
Mikrofonpróba kilenc
TÚZ!

INTER ARMA

a béke szonettjei mondogatták akkor
nimt óvó imát hülye bizalommal
a félelem keresztjét vetették
pedig az ég már háborús sebesült volt
felhők mocskos gézein vérzett át a Nap
tábornok-csizmákon iszonyat éje fénylett
a béke szonettjei mondogatták
a béke szépmívű szonettjeit
ugatták ágyúk röhögték géppisztolyok

KÍVÁNSÁGOK BALLADÁJA

gyűlöletes tájban
halál – havazásban
korom – havazásban
arcunk gyors félelme
bár ne szennyesedne:

elfajzott korcs mása
Napnak ne gyulladjon
ki ne gyulladhasson
meg ne születhessen
itt lent földközében:

sugárzó víz szomjunk
tövisek éhségünk
tébolyult éhségünk
jaj ne enyhíthesse
csak a Lótetem ne

MIÉRT

Mondd, miért nevezted
háborús bűnösnek,
ha csak negyvenhétben
szülhetett anyám?

Apám nem ölt,
de évekig ölték
Emlékezik:
szomorú örökség.

Megtanítottak beszélni,
kezembe szerszámokat,
fegyvereket adtak:
irigy barátja lettem így
a vándorló vadaknak.

Virágok védenek,
és a Vélhetetlen;
mások büszkeségét
növelem szívemben.

Öntaposók közé
szelíden leülni,
ahogy fáradt ember
tud elszenderülni.

ZUGLÓI ÉJSZAKA

Budapest – messzi zaj
szüntelen monoton
fenyegető morgás
ürüléktől mocskos
fakó párkányokon
mellbeteg galambok

küszködve derengő
utcalámpa bámul
sötét bódék mellett
valahol tücsök szól
lehet hogy Szabolcsból
költözött fel ő is
hogyan földijeinek
nehéz munkás álmát
hazaédesítse

SZOBORKERTBEN

Alkonyodik. Nehezülnek
a tárgyak. Elkomolyodnak
a fák, és tömörebbnek tűnnek
a lombok az estben.
Elkomorul Rákóczi,
fehér kőarca sötétül:
érti magyarként? és
magyarul jól tudja-e dolgát?
Otthonról hazatért-e
Szabolcsba, Vajára a költő?
tudja-e, míg kenyerét eszi
itt országnyi a gond, és
tudja-e történelme hazányi
jövője a nemzet?

Vaja, 1985. június 20.

EURÓPA 1980

málló tűzfalak tövében
miért viselnek gyászt
a feketerigók

görcsös akác – öklök
kiket fenyegetnek

halálos ájulatban
fut némán csobbanatlan
Európa kanálisa
kit fog vinni a víz

ÁLHÍR PICASSONAK

A békegalambok
bezárva tetvesednek
párzanak és verekednek
szaporítják őket
egy leszerelési
békeértekezlet
munkaebédjére

LÁZÁLOM

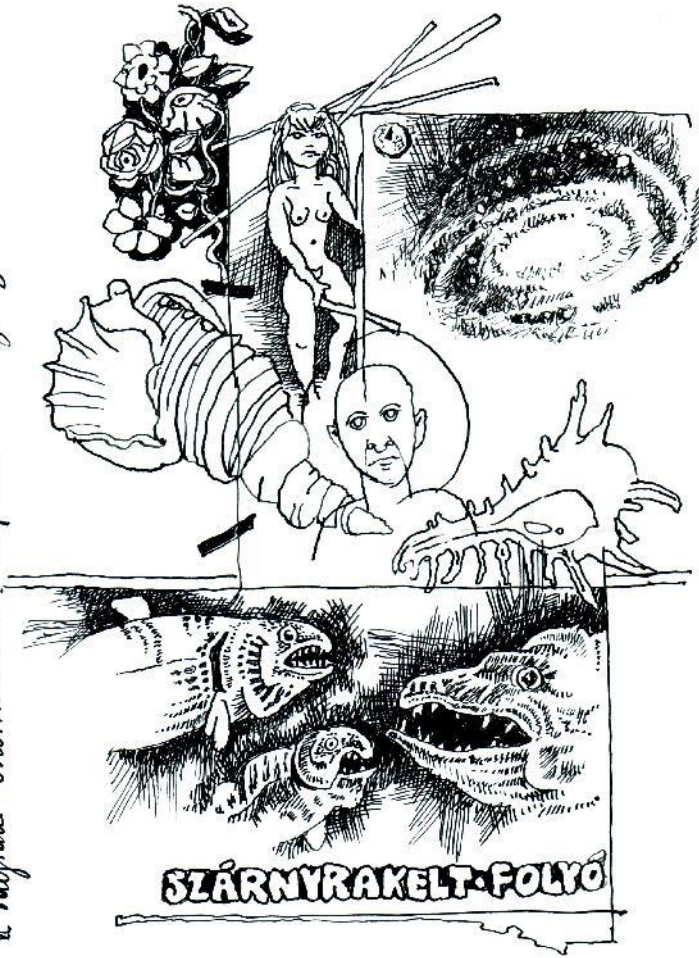
Hűvös homályos lejtős termek
egymásba nyíló ajtótlan szobák
sorát jártam kerestem VALAKIT és
kíváncsi arccal néztek rám hidegen
Sokáig bolyongtam kiértem egy
parkba hanyatt feküdtem és figyeltem
platánok mozdulatlan tölgyek közt
pasztell – lilán
vészjósló nyugodt
kihalt volt az ég
néztem – ne jöjjön Istenem – vártam
jött nemsokára megjelent a GÉP
futni akartam szólni EMBEREK
de átrepült felettem megnyitva
gyomrát kihullt a bomba s kigyúlt
kinőtt a földből hirtelen
ahogy a poklok Leonardoja sem
képzeltetné atomfelhőjéből
világra szökkent a pusztulás maga
taposni jött mindent üvölte két
felhőkig őrzöngő állat
két összeláncolt örült óriás

VISSZASZÁMLÁLÁS

géphang a jövőből

mert folyóid döglehű halott kanálisok
nehezen hullámozó tavak vegyszerhabos
partjain végig olajos bomló madár és haltetem
az ásványaitól forrásaitól megfosztott
Föld elkínzott testén gigászi bitumen – hegek
mert rákosan burjánzó szürke metropolisok
körül hulladék- himaláják nőnek szerte
mert rejtett és kusza alagútszerekben
hétfejű fémsárkányként atomtöltetű
rakéták bújkálnak felderíthetetlen
mert megépült az egyenfélelem
szörnyű támaszpontja mind
kenyered italod sugárszennyezett lesz
mert titkos betonsilóban váró
tömeghalál Egyiptomává válik
elérkezvén az idők földi vége
a Kompjuterek Világtanácsa
ki fogja írni nagy Exodusod
az emberiség haldokló bolygóját
tengerekre növényekre hagyja
végelelhetetlen útjára kelve
robot – Mózes lézer – vesszeje
suhint fényvívű galaktikára
START

a hajnal csomóedőben, anyján csalogány van

ŐSZ

szárnyrakelt folyó az ősz
oltalmatlan vidék
ázott körtefára
akasztott tarisznya
tarló kifosztott táj
táborozó sereg valaha –

IKERSZIMBÓLUM

hajó - - vizek végtelen
vetésén arat
termése a dúsan pergő
hullámpillanat

és

hosszan hullámzó
betonfolyók alatt
örökétig úszó
kőbezárt halak

HOLT KÖVEK KÖZÖTT

holt kövek között
úgy sír a szél
mint eltévedt gyermek
akinek szavára
élő nem felel meg

s holt kövek között
végül úgy pihen meg
sírástól fáradtan
mint eltévedt gyermek

EXTREMITÁS

kiáltás

tekintet

csend

puszta tér

talajtalan

és parttalan

ahol csak repülni lehet –

HAT SZÓ

a hajnal csarnokában
csupán csalogány van

INTROVERSIO TREPIDUS

Fehér harangszóban
feketeruhás nő.
Lehet, templomba megy.
Talán vasárnap van.

Nincs bizonyos más,
csak a rövidlátó
téli délelőtt.

nincs bizonyos, mert
értelmet cserélt a
hasonlított és hasonló.

a tértelenbe ágazó fán
varjak riadalma.

A hóban halott madár.
A halott madárnak lelke volt.
Ez a vers a halott madár lelke.

HARMÓNIA

Bent fénycsend, virágkiáltás,
fenn, a végtelen sötét fűvében
galaktikák izzó csigaházai

MAGYAR HAIKU

tölgyfa cserépben
holdtalan éj lámpafény
tenyérsyi árnyék

A MAGÁNY ALAKZATAI

A folyondár
egy félfülű fazék
köré fonódik
gyomverte udvaron
gyöngéden óva őt
Lomok közt kutat a Hold
mélán mint unott ószeres
hallgatja a sírva alkuvó szél
hisztériás ajánlatát
ki érvül hozza fel
az éj kutyáinak
halk csahos danáját
az erdők sóhaját is
míg kergült ördögszekér
fut intrikáival
hunyorgó csillagok felé
csend marad utána
híg hideg sötétség
a dolgok bódult
ájulatba esnek
egy tücsök szól csak
hangosan a semmibe
de felmérve tévedését
elhallgat megszégyenülten

JÁSZ REGE

hiedelmes éj babonáz
elhagyott tanyát
hazáért a vadász
fogy a bor mese növekszik
egy szarka gyomlepett
vályogromot árult
fontoskodva estig
aztán csak csend árvul
felgallyaz a fácán és a Hold –

TERRA INCOGNITA 1.

fények havazása
a csend mintázatára
árnyék halkuló neszezése –

cizellált fenkölt
naplemente felhők
bíbor gótikái közt –

a délután csobbanatlanul
estébe süllyedő hajó –

a földalatti tenger
néma áramlatában
megkövült medúzák lebegnek –
óriás kőcsigák alszanak
a halott idő titkos kontinensén –

tűzhányók fényes tárnáiban
a láva tündöklő férgei rágnak
az érintetlen éjszaka
roppant tömjeibe zárva –
nem tudhatja senki
mikor kezdődik a hajnal
megismerhetetlen az a pillanat

mint a Test Nélküli Mester
galaxisok spirális
csillagkottáiba
rejtetett szimfóniája:
megismerhetetlen
a zene és a csend
határvidékén növekvő
boldog növény –

TERRA INKOGNITA 2.

erdők titkos kapujában áll
nem rettentí az élő fal beszéde
nyugalommal díszítve arcát
őzek ösvényére tér

nyugtalan csillagfény
parányi emlékezetét kutatja
a forrásvíz kozmikus rejtélyét
madárszó magyarázza

múltján tűnődik
menekülnek fölülre a felhők
riadt füvekre fekszik
borzongva gondol Istenére –

csak mikor
elnémul minden
kezdődik újra
az élő falak kietlen beszéde -

teljesen szívesen
Rendeltem el könyveket
Tudományi könyvek

a gyerekkor giratasa

KÓS KÁROLYNAK

cserépmadár
miért hallgatsz
réges – régen
játékfoebus
elszállnál-e
nem innál-e

tárd ki szárnyad
szépen kérlek
meseházat
építenék
aranypénzért
aranypénzen
megvennélek

igazgyöngyöt
szórnék eléd
a szájamból
etetnélek

miért hallgatsz
messze doblak
összetörlek
cserépmadár
aztán sírok

TÓ – MESE

rút rubin varangy
barbár szent faragvány
holdkő tűzopál topáz
királyok királya rangján

lánya jáspis fúria
türkiz csillagot halászó
sellőként csúf grácia
hullámokkal játszó

éjarcú tó bölcs ura
lomha füzek alján
méla csendes unkahad
felesel parancsán

három ezüst halfutár
csak szavait várja
három ezüst villanás
nincs több unka – lárma

az eltévedt nádleány
sír csak meseszépen
dallamára Hold lebeg
át az éji égen

MESE – MAGASAN

mese – magasan
csillag – kolibri
kolibri tánca
álom – idelent
önnön mélységébe
ájul kinn a kút

mese – idelent
perel a sötéttel
békétlen kályha
közbe titokban
mintha menekülne
messze fut az út

szekrény moco rog
kényszeredetten
nem tud aludni
egyikünk sem mert
mese – magasan
csillag – kolibri
kolibri járja

A GYEREKKOR SIRATÁSA

Mindjárt tudtam
mikor a csősz
ráemelt fokosa
ragyogni kezdett

Présház – lakásunk
suhogó
diófa – szárnyakat növesztett
délben kirepültek a denevérek
délután lehullt
egy teli rigófészek

A Sugarak Kútja kiapadt

A Papkertben
a kántor számolt gyümölcsű
vézna almafája alatt
egy fehérhomlokú csikó
csengője lélekharang volt

KK KK-NAK

Vizek utcáit járkáltam régen
nyugtatóan hűvös csendes csobogásban
vizek messze hívó utcáiban jártam
tavak ringató rétére feküdtem
tavak ragyogó rétje felett
az égre fecske firkált
bolondos könnyű verseket

járdákon járok most sietve
tisztelem a villanyrendőrt
mindig ágyba fekszem este
tenyeremben mocorgó szöcskék
csiklandó naphalak helyett
nehéz és bonyolult kulcscsomó lapul

TESTEM
IGAZSÁGOS BÖRTÖN
MARADÉKTALANUL
BETÖLTÖM
LETÖLTÖM

HAZATÉRÉS

Minden változatlan,
csak a szobor arcán
az idő himlőhelyei
mélyültek tovább.

Minden változatlan.
Anyám mosolya
lett csak távolabbi,
csak a víz vált idegenné,
és vénülnek a fák.

KI MONDJA MEG

ki mondja meg miért hiszi
családtagnak magát
aki csak túrt vendég
ki mondja miért feszül
egymás ellen bennem
ami vagyok s az ami lehetnék

a kő amely merülni hullt
ha várni volt türelmed
amíg a felszín elsimult
alant holddá változott
és fénye felszüremlett

EZ A NAP SEM

valaha gördülő kő
dörgő szikla voltam
te mélységgel
boldog szakadék
fellelhetetlen a vidék
a ragadozók kihaltak
azóta
az ég alacsonyabb lett
a tetőgerincen
hiába őrködik
fázósan egy galamb
ez a nap sem
az érkezőé

VÁRAKOZÁS

eljöttél
itt vagy
és én mégis várom
megérkezésedet

ÜZENET

fullasztó csenddel
tapétázott éjféli
hátrál a fal
fotóinkon legyenek
műveletlenkednek
szépek vagyunk így
szépek
akár a boncmester
tonettezett rózsafái
virággal hálásak
tűrők fegyelmezettek
ami hiányzott még
hogyan teljesek legyünk
látod mégse lett meg
mégse született meg
arcképünk csaló
térképe maradt csak
jajgató legyenek

VÖRÖSLŐ NYUGTALAN

vöröslő nyugtalan
vérző meggyfaág ez az este
a katona vágyakozik
hazatalálunk mint a felhők
mi ketten édesem
megfürdünk egy
tengernyi ágyban
aztán belépünk
a csend várótermeibe
ahol így meg sem ismerjük egymást

TÖREDÉK

a legszebb lány Johanna volt ha mondom
amikor zölden szikrázott a domb
bár mutathattam volna istenek
a Montparnasse Olasz Koldusának őt

SZELÍD ARCOD

szelíd arcod tüzek színére vált
ajkodon a vágy mint lüktető madárdal
az éj a hó színében rejti el magát
és a hó színére száll egyetlen nagy árnyal

fedj el védj meg testeddel melengess
hogy megőrizz halk dalaimnak kedves
hó színére válva halálig ne hűljek
magányomban mint a vizek megkövülnek

TESTEM

testem

igazságos börtön

maradéktalanul

betöltöm

letöltöm

UTOLSÓ BÚCSÚ

valami létezés előtti csendből
szakadó kiáltásban
hótollú páva lebben
árnyéktalanul
nem ismeri fel senki
mert elveszett mint kezek ígérete
elveszett mint szemek ígérete
elveszett mint hallgatásaink
ígérete

ellebbent a hótollú madár
mert kettévált a szikla
amelyben létezett

SIC TRANSIT

sic transit gloria mundi
ahogy a lángok kezdenek kihunyni
ahogy arcod egyre idegenebb lesz
míg el nem vegyíti csendes
porló porával végképp az idő

*
talnábrán tövis
és - kegyelmes Isten! -
mégis járkalni próbál

TISZTELET PILINSZKYNEK

talpában tövis
és – kegyelmes Isten –
mégis járkálni próbál

BARCSAYNAK

kapuid mögött a Mester
vár öröklét – türelemmel

AMOTT

Amott az óceán skandálja
bálányi trocheusait
hullámverte szürke sziklára
ködszürte törpe fény
tört haltetem
amott Neruda lakatlan háza
tenger és didergés –

NAGY LÁSZLÓNAK

Kegyetlen ünnep: minden szédül itt:
halhatatlan hőésben kavargó varjak,
korog a kályha gyomra, szél nyüszít,
ajtó csikordul, talp alatt fagyott hó,
semmivé hűl,
 párázva lassan
 a szárnyas
 elhagyott ló!

IN MEMORIAM J. A.

lüktetve sajtó seb
a reggel csendje testén
fenyőket hív a gerleének

erdőóvta nyugalomban
a páfrány – lábnyomú idő
ösvényein bolyongónak
halánték – óra méri perceit
mint az övét ama másikat
aki az Óda földjét kereste
a moha – hús
gyémánt – közönyű magányt
békét békét végre
hogyan érkeznének ünnepére
végtelen menetben
a fény harsogó seregei
mert kiérdemelte láz rázta
a szó Isten – fénye
ember – dadogása
káromkodás – ima
' a lehetnél – nem lehetsz'
neuraszténia grávisza

VIGÍLIÁS

Más éj komorul;
most más idők járnak
más bogarak, árnyak,
Arany János úr

Napra nap tolul;
szívek jégkorszaka.
Tudja ezt, Maga,
Arany János úr!

Az ember nem kevély;
mert más az est, az éj,
hát új imát tanul,
Arany János úr!

Ha új imát tanul,
azt is csak balul,
mert hogy magyarul,
Arany János úr!

Ne mólí beszélnek helyetted
hárságy jelzavak, ha
csendre lnt a hatalom
kőarcú nyugalma!

TALALT
TÁRSÁK

TALÁLKOZÁS

hajló hegyeket raktál magad köré
szerpentinekkel egymáshoz kötötted
aztán arcodat konok csúcsba fődted
türelmes fenyők erdeje állt fölé
húsod gyökérerővel pohanyítják
bohócsipkás házak nyomják homlokod
évszakok lassú imamalma forog
formázni akar de nem emlékezik rád
leheleted boldog erdőszagú vagy
reménykedő mint megkezdett mozdulat
végre találkozunk a kép köddé döbben
bennem mert fáradt szemekkel gyűrötten
sápadtan mint kényyel nyitott pipacs
megállsz előttem és nem tudom ki vagy

SPITKÓ GÁBOR EMLÉKEZETÉRE

Hová lettek a kövezők,
és az utak, amit büszkén
térdepelve raktak?
Hová lettek a kövezők,
mivé a forradalmak?

Hová vezet a betonút,
mi feltéphetetlen,
Van-e vér a megszorult,
kietlen szívekben?

Hová lettek a kövezők?
Hová lett a béke?
Otthonod-e, az amit
bérért kaptál bérbe?

Ne szólj. Beszélnek helyetted
harsány jelszavak, ha
csendre int a hatalom
kőarcú nyugalma

A FOLYÓNÁL
Stolmár Aladárnak

látod állunk a folyónál
bátortalan méregetve
sekély vízű szelíd sodrás
vagy örvénylő mélye lesz-e

ám tudnunk kell a két karunk
hogya tette soká lázad
úgy a kényszer egy lökéssel
még azelőtt megalázhat

AJÁNLÁS V. J. T – NAK

nem fog teljessé lenni itt a romlás
meg fog születni mind a boldogabb hasonmás
ami értelmet csak tagadással nyerhet
árva tükreinkre arcokkal felelnek

HALOTT BARÁTAIM HELYETT

Halott barátaim helyett
mondom néktek
nincs idő öregedésre
mert az ifjúság olyan
mint a szél amelyben
lónyerítés fénylik
amelyben virágok
fák utaznak
és álmatlan gyönyörű
estéken piros mellényű
fecskék keresnek embert
akit láttak a csillagok

Halott barátaim helyett
mondom néktek
szomorú büszkeséggel
az embertelenség nem evilági
mert a gyermekek
reménye ellen való
akik tekintetével
Isten szeret titeket

Látjátok lennék inkább hallgatag
mint az elhagyott tó amelyben
színes halak fűgélkednek
értetek és halott barátaimért

KÍVÁNSÁG KINGÁNAK

színes szavakkal
gondolj rá Uram
mert imádkoznak érte a halak
adj kezébe
arany napraforgót
hadd fényesedjék a fény
pici vidám ördögök
söpörjék előtte az utat
mert emberbozótban bujdosik

MARJANCA MIHELICNEK

Mialatt jövendők
békén bábozódik
jelenünk repesve
fényre tűzre vágyik –
lepke perc
pillangó pillanat

BARÁTOMNAK

terád emlékeztet
e csorba cserépből
szemérmetlen szépséggel
kihajló növény

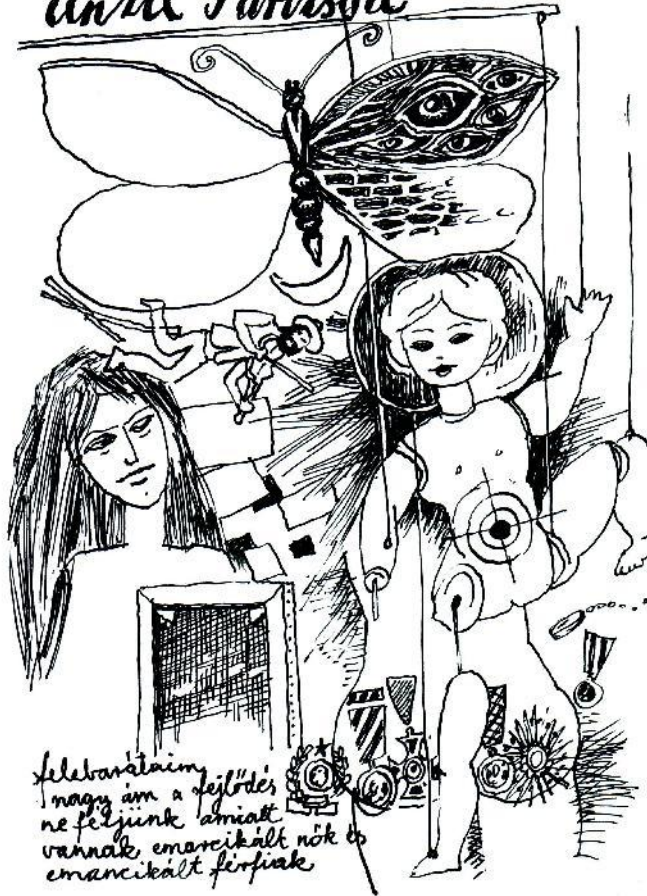
megméred a csendet
szavaiddal

elrejt az arcod
megmutat
versekbe költöznél
reménytelen
alkudozhatnál is
megfeledkezel
koldusnak öltözött
királyfi

rakjál tüzet nekünk
melegedhetnénk
hajíts lomokat rá
hogyan jobban lobogjon
hevétől legalább
szomjasak leszünk
rád köszöntjük
poharunkat

átkozva embertől emberig
örök vándorútra

Anix Párisba

telebarkáim
nagy am a fejlődés
ne féljünk amiatt
vannak emancipált nők és
emancipált férfiak

ÖNÜDVÖZLET

helló te
helóta
makulás
mikulás

APRÓHIRDETÉS

felöltt kékhajú és szőkeszemű
delnőt keresek 'lehetőleg
kettőt' jeligére

ELŐTTED

előtted menetel
szeretőd feneke –
tűzrózsa szirmain
számold ki szeret-e

ANZIX PÁRIZSBA

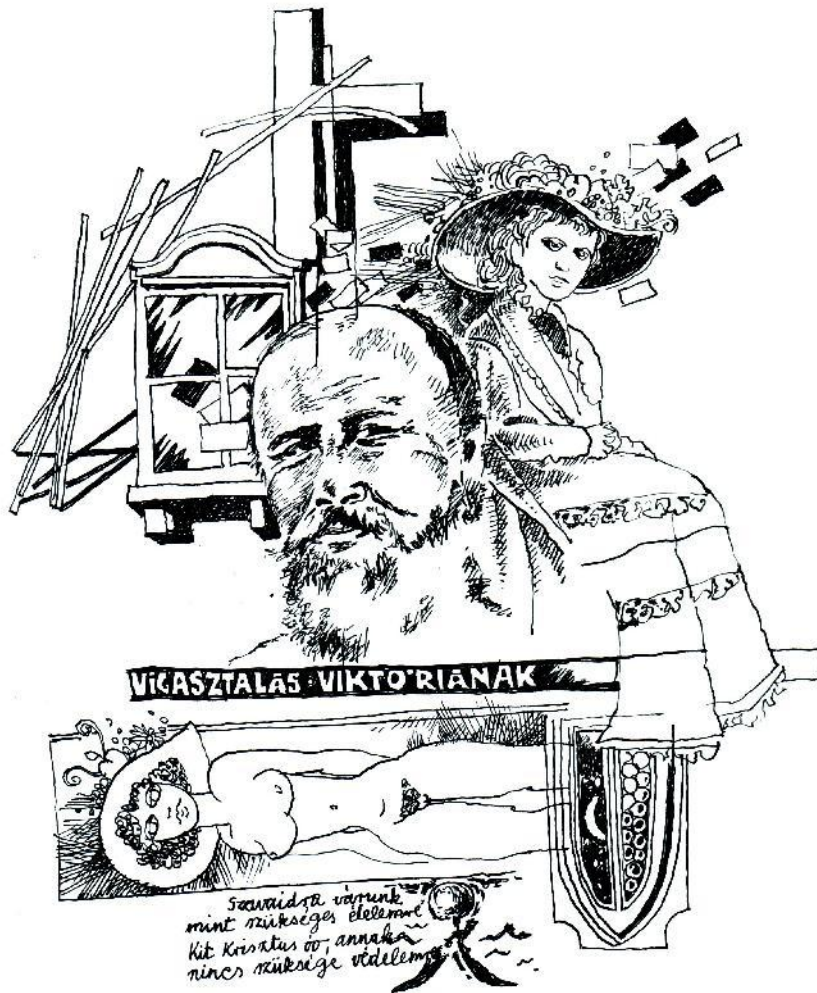
mademoiselle (madame?)
Chagall szomorú lett
ne bízza rám
kérem ne bízza rám
azt amit megtudni
nékem most rulett
mert hiába rángatom
képzeletem marionettjét akárhogy
a báb egyképpen nem lesz szép

FELEBARÁTAIM

felebarátaim
nagy ám a fejlődés
ne féljünk amiatt
vannak emarcikált nők és
emancikált férfiak

KITÜNTETÉS

nem fáradtam küzdve
érte ahogy vélnéd
azért mégis
ülepemre tűzte
kettős érdemérmét
az Anyaföld

VIGASZTALAS VIKTORIANAK

Szeretjük egymást
mint szűkebb családot.
Itt Krisztus is, annak
nincs szűkebb családja.

VIKTÓRIÁNAK

madarakkal és virágokkal üzentél
ők hozták hívó szavad

mikor eltévedtem
szelíd szél szaladt utánam
forduljak vissza
nem arra vagy

szarkalábekék égre írták
nevedet a fecskék
hogyan tudjam majd
hogyan szólítsalak

TE ÉRTED EZT?

Madárszor madár az madár.
Madár meg madár az madarak.
Madarak meg madarak
annyi, mint madárraj.

tér plusz madár plusz ember,
egyenlő: földi táj.
Ez a valóság matematikája.

De a tóban víz van,
a virág virágzik,
mint gyermek hangjában a jövő.
Te érted ezt?

ELREJTHETLEK-E

Elrejthetlek-e,
lehetek-e létezésed bokra?

Melegíthetlek-e,
ha magam is vacogva,
dideregve élek,
tudva bár,
hogy elrendeltetetten
fényes az ítélet.

Titkolhatlak-e,
ha Isten minden titkát
homlokodra írta,
benned elhelyezte?

Gyújthatok-e gyertyát,
ha jelenlétedtől
világos az este?

Megvédhetlek-e
támaszkodhatsz-e
erőtlen karomra?

Szavaidra várunk,
mint szükséges élelemre.
Kit Krisztus óv, annak
nincs szüksége védelemre.

BERZSENYI DÁNIEL LEVELE VIKTÓRIÁNAK

Odabenn szabad vagy,
bensőd véghetetlen tájain.
Ne félj, Barátném,
csak kívül fáj a kín.

Ne félj, szólj, kiálts, Barátném,
Isten békéje véd,
megtörhetetlen büszkeséggel
lehetsz csak hű cseléd.

Ne félj, kiálts, Barátném,
ha is most Téged harc fogyaszt:
Jövendőd boldog fényeknek
mutatja meg majd arcodat.

ÉJSZAKA

Éjszaka lett ránk.
Kint menekülnek a fák a viharban.
Tárt szárnyú ablak
ölelgeti most szobádat.
Villámkék fátyolba borítja
a májusi dúlt ég
félve fehérülő tested az ágyon,
és dörög is már.
Négy év méltó végéhez,
Viktória, így szép

VIGASZTALÁS VIKTÓRIÁNAK

Túlér az éj önnön határain,
a meglelt szó megfejthetetlenül
sejlik tovább; csillag-hieroglifa,
mert minden érthetőn, elérhetőn
túl létezik, mégis bennünk ragyog!

Fiigye a csontok
remület fertiti
koszoruerék
testbe szukulo

torckeny keresztjen
a szive szorulo
tovis korondjat
terben

EMBERALDOZÁS

EMBERÁLDOZÁS
Octavio Paznak

Vértől lángoló kés.
Ama obszidián.
Révült tenyérben
fényesül föl
az értelmetlenül
dobbanó szív
Csupasz.
Kívül testmeleg
köveken iguának
üvöltenek némán.

J. A.

Szélre álltál, félreálltál,
Szeretted, vagy kiabáltál,
Megtanították örökre
Nem erős a költő ökle:
Egyként temetett el téged
Ellenséged: sírba lökött,
Barátod: kapart rád röögöt.

RADNÓTI

homlokán szent billog égett
fehéren mint a holdhó
egyetlen éke
és elrejtette Bornál végleg
az üldözött utolsó
biztos menedéke

HOMMAGE A MATOLAY MAGDA

Függve a csontok
törékeny keresztjén
rémület feszíti
a szívre szoruló
koszorúerek
töviskoronáját
testté szűkülő térben

BALESET

koordináták helyett
szonett recsegett a hangszóróból
abban a sebességtartományban
nem tudta használni
talán nem gondolták hogy Newton törvénye
érvényes rá is
a vászonoldalú dobozba vigasztalásul
pacsirta költözött
nem volt félelmetes
könnyedén megbillent a gép
és pontos ívű
ragadozó – zuhanással
megérkezett a Föld

REQUIESCAT

nem porló tested
nem fog felsírni barátom
már ha a kés hideg éle
hasadba merül kutatón metsz
hogy felfedje a vétked előttünk
mert az enyészet tőr
a kés már csak anyádnak fáj
ki szülőd s temetőd is
a kés már a barátaidé
jó társaidé ím

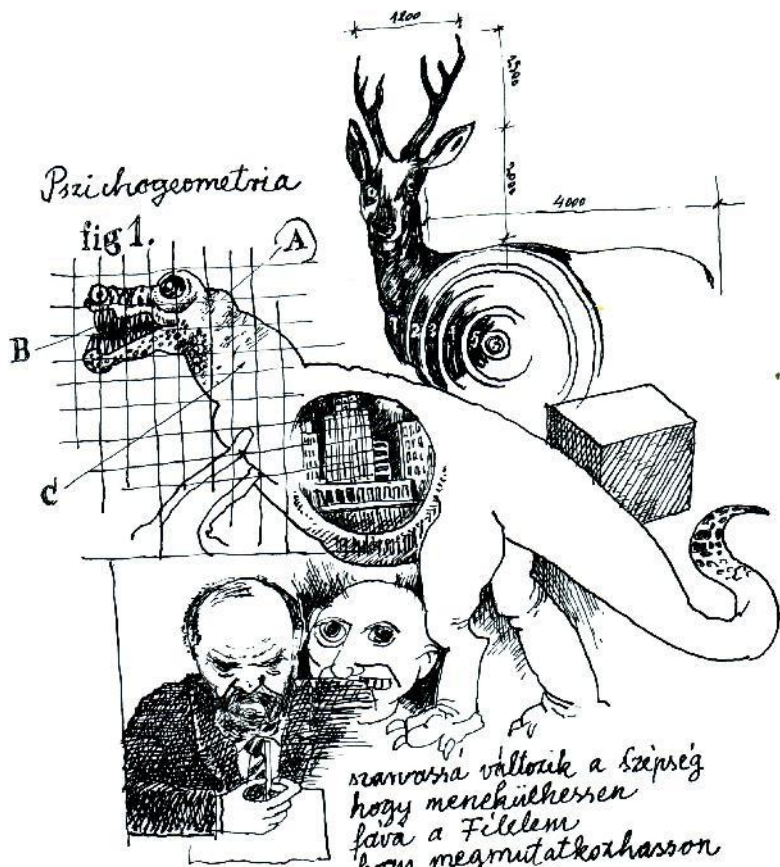
tegnap még itt jártál közöttünk
mára jaj kihúnyva szép tüzed
álmaink veled nevetve szóttuk
és terv maradt örök mind
örök értelmetlen számodra – nélküled

tegnap még élő volt fényre nyílt szemed
a fákra nézett lombjuk vesztik-e
és siratva lezárt koporsód felett
gyászdal kell ma érted mondanom
mert bevégeztetett az utolsó Ige

a hű kövek a holtak megőrzik
csizmád csattanását s hangodat vele
(az idő majd minket is előszít
lényegre tisztult múltunk ág-bogát
siratja emlékezések csontmaró szele)

felemlegetjük százfelé vetődött
mindenben – társak egykor cimborák
mi néhai kócos és kényszerű hősök
Jó Czermannom arcod nélkül neved

s hozzá: hajh mi együtt ittuk
csaló tanyásgazdák savanyú borát

szarvassal változik a szépség
 hogy menekülhessen
 láva a Filelem
 hogy megmutatkozhasson
 sziklára a Hit
 hogy meg ne rendülhessen
 madárja az Akarat
 hogy felülkerelkedjen

MÓDSZEREK ÉS FALAK

leírom a szavakat
aztán megírom a verset
sűrű és ideges
vízszintes vonalakkal

csak a falak
ne nyugtalanítanak
mindig ez a vége
nesztelenül
mellém óvakodnak
és hirtelen körülfognak
szorosan kíméletlenül

MONDOD

Mondod az emberi agynak
ígérete hősi kalandja:
öntitkát fürkészve
megismerhetni az elmét.
Hinném én, de a mérleg
képes-e mérni magát, mondd?

RÖPKE PARAINESIS

forrást kár betaposni fiú úgyis kitör arrébb

FIGYELMEZTETÉS

a boldogsághoz vezető út
végig aszfalozott csak
felezővonalat kell festeni rá
a szembejövő forgalomnak

ÍGÉRETEKKEL

ígéretekkel mérgezem magam
képzelte dalokkal izzom el
a valóságos őszi nappalokban

egy-egy kép
hasonlat káprázatában
- percnyi tündöklésük
folytatásaként –
csak a nyugtalanság
nő nyugalmasan
míg egyre fukarabbul
méri másodperceim
a dobbanások riadt
mérlegén a szív

MINT GYERMEK

mint gyermek ki lázalmából riad
és homlokáról hűlt cseppek csorognak
a félelmekkel telt szobában
nem hiszi hogy szép reggel lesz holnap

SORSOD

Sorsod mint gyökértelenül
vízben rügyező ág
mely kivirágozhat mindig –
termést sohasem hoz

AZ A NAP

az a nap volt
szerelmük
Getszemáni – kertje
ahol kövek tápláléka
lett a fény
árnyak szüntelen
rácsei kerítik arcom
azóta ígéri magát
az áldó fény
megváltó kora

ÉLEK

Élek, mint patak
betonmederben,
élek, remélek
esendően, mint
halak a vízesés
zuhanó falán.

PÁRBESZÉD

a matróz

hahó Kapitány egy csepp víz sincs
e part nélküli tenger mélységes medreiben
hogyan oldozzuk hajóinkat el
hogyan lobogózzuk ragyogással
ismeretlen földek ígéretével csalt ide
azokat mutatta bizonytalan mozdulattal
igézetes térképein
valóságra vágyok
nehéz hullámokkal népes kikötővel

a kapitány:

akard a tengert és meghallod zaját
omlékony testével mindig menedék lesz
dicsőséged és halálod egyaránt megadja
zenéjéből könnyen kiszámíthatod
itt a hajó csak a remény kikötője kihalt
hát képzelj reményt is balga matróz
gyönyörű kalandok felé navigálunk úgy

PSZICHOGOMETRIA

mélypontjaim sorozata
egyenessé összeáll

ARCOD MOSOLY

arcod mosoly szomorú lakása
kiáltásnyi térnél többen nem lehetsz jelen
csúnya szarvaspásztor jövőd menekül
nyájad Neptunusz – mezőkön kószál –

az idő párázatában élénk és néma rigó száll
szádon szavak rókatánca gazdátlan félelem
lázadhoz hasonló nyugtalan hegyek
didereghetsz hazatért átkaid között –

a körtefa végleg levetkőzött
árnyéka víz fagyos paplanára fekszik
hihetetlen nászra készül a Nap belesápad
amíg ölelkeznek békétlen holtakhoz beszélek
nem - szavakkal mert a költészet kimondhatatlan –

szádon szavak rókatánca gazdátlan félelem
lázadhoz hasonló nyugtalan hegyek
didereghetsz hazatért átkaid között –

a körtefa végleg levetkőzött
árnyéka víz fagyos paplanára fekszik
hihetetlen nászra készül a Nap belesápad
amíg ölelkeznek békétlen holtakhoz beszélek
nem - szavakkal mert a költészet kimondhatatlan –

LEHET-E

lehet-e mosolynak neveznem
arcod villanásait
van-e mozdulatod
amelytől nem riadnak
égre rémült fákról varjak
kavargó kiáltozással

homlokodba metsz a fájdalom
tested összerándul orvul
míg minden ablakon falon túl
november nyers konok szelével
viaskodnak a csipkebokrok

BEETHOWEN ÉJSZAKÁJA

Kieresztik az éj karámaiból
a betöretlen szelet s az időt
felverve sziklás magasából
az örült sast
mely zsákmányul kívánja
a végtelent
A terek meginognak
megmutatják mélyüket a vizek
szarvassá változik a Szépség
hogymenekülhessen
fávé a Félelem
hogymegmutatkozhasson
sziklává a Hit
hogymeg ne rendülhessen
madárrá az Akarat
hogymeg felülkerekedjen
Mint Isten tüzének füstje
komorlanak fel a Mindenségig
a hangzatok
időtlen szomjúság
szárít minden élő
enyhítsétek szeretettel

TÁNTORGÓ FÁK KÖZT

harangos szemek
üldözöttje vagyok
azt hittem biztos megmenekvő
de hiába futottam rejtőztem el
a Város kezére adott az Erdő
azóta itt élek
minden nap ítélet –
hirdetés mert
kilakoltatnak a házak
útjaim felednek
tántorgó fák közt
szavam felszökő vad
kitoloncol országából
az Idő

VASÚTÁLLOMÁSON

a kőkehelyből lombozódó fény a csarnokot
barbár templomokhoz tette hasonlóvá
a hangosbemondó az induló vonat helyett
zavarában kijelentette hogy
a tömegnevelés anyagszerkezeti
vizsgálat módszere ötlet maradt
hogy a riadalomból pánik ne legyen
így szóltam a rémült emberekhez:
barátaim ne csodálkozzatok semmin
eme évszázadban melyben
a költészetet exhumálni kellett
és ha eléggé messze értetek
tiszteletre méltó vándorok ti mind
irgalommal feledkezzetek meg rólunk.

ABSZURD KIRÁNDULÁS

dombok évszakok közt
kószál – menthetetlen
biztos hogy nem talál haza
elfogytak az utak
műveletlen tájra tévedt
nem felfedező
fázik szomjas éhes
nem mer megszólalni fél
hogy szavaira jelzők
bogáncsok ragadnak
berregve rebben fel
előtte egy fácán
ijedten megáll és
illendően kivárja
míg zöldre vált a fa

RÉMÜLT ŐZ

Rémült őz
vég nélküli perce
tücsökfeketítő nyárban:
távoli réten
fémszaurusz legelészget

VÁGYAID

vágyaid merész madara
talán tenyeredre száll még
hozzá szelídül hogy becézze
elnehezült kezed

megmérettél – mondod –
könnyűnek találtattál fiú
de mégis mégis mégis
legbelül szomorú
konok és nehéz vagy

MINDENÜTT HÍVATLAN

mindenütt hívatlan
mindenhol vendég
bárhol vet partjára az éj
senki sem marasztal
ha mennék

azért kínlódó
vergődő öröm
bárki szerethet még
bárki eltemethet
ezen a délkörön

IMATÖRÉDEK A XX. SZÁZAD BÓL

Uram, ez rémálom,
Uram, nem akartam,
Igenrel tagadtam,
s-e kontinens újra
emberi vort vesszik,
Pilátusok Krisztust
szuronyra tüzetik,
golyóra itelik.

DE PROFUNDIS

- lázadó ima -

előtted állok:
tudsz-e büntetést Uram
Ninive dicséretéért

kiszökteted belőlem a vért
semmivé fehéredek
orcátlanul kiáltom Neked:
szeretem Ninivét

Neked kiáltom Uram:
nem bűnös a város
mert bűnösebb vagyok
enyém a büntetés
küldd hát Leviathánod
teremtsd meg méltóbb Poklodat
nekem legyen nehéz

előtted állok:
falass fel tégy porrá
a por kiált Neked
a Várost nem Uram
a Várost nem engedem

ÉRINTKEZÉS

kimosod sebeim
oltod szomjúságom
mérhetlek arasszal
a mindenség idézete vagy

SZOMORÚ RONDÓ – FÉLE

Kik elbátorodtak nyájadtól
azokkal, Uram, mondd meg mi léssen?
csángó juhaidat elveszted egészen?

Számadó úr, Uram, hiányozni fognak,
nem fogják legelni fűvét a titoknak,
kik elbátorodtak nyájadtól.

KÖNNYŰ KÖDDEL

Könnyű köddel takarózom
Isten tenyerén e réten
teljes biztonságban
halálos veszélyben

TÁLENTUM

Gyümölcs, ami korábban ért meg,
mert ették, zabálták a férgek,
Uram, méltó-e asztalodra?

Elherdáltam öröklött pénzed
hiánya most már lelket éget.
magamra mondom szánakozva,
méltatlannak méltó ítélet
jár, és méltóknak örök élet.

ÍTÉLETNAP

félelmünk éjszakáját
a rémület hatalmas
fehér madarai szállják
iszonyodva veti mind
önmagára veti mind
koromszínű árnyát
mert időtlen türelemmel
és virágokból font
lángtövisű korbáccsal vár
a bűn szigorú rőföse
a gyönyörű komor angyal

KI LÁTJA MEG

Ki látja meg
az idők végén,
a terek legmélyén álló,
a Mindenség sötétjét
sugárzó Kaput?
a Titkok gigászi ólomfüggönyét
ki lebbenti meg?
kinek adatik meg, kinek?
Ki az, ki látva nem vak,
beszélve, szólva néma?
Ki tudja lázálom – életének sorsát?
Hová vezet, melyen sohasem járt, az Út?
Melyik s milyen örök Országban jut?

IMATÖREDÉK A XX. SZÁZADBÓL

.....

emberiség árvája
ne légy Uramisten

.....

IMA AZ ELHAGYOTT TEMPLOMOKÉRT
- az Úr 1984. esztendejében -

Uram templomaidban
melyek bezárattak
és elhagyattak végleg
a hithagyottság dudvái nőnek
buján káromolva Téged
köveit padlatát
patkányok motozzák
s néma denevérek
ablakaikat por - hályog vakítja
falaikon vakolat – tályog
az embersátánt ne hagyd
munkálni azokban
mert el fogja hozni
lánctalpas teremtményeit
hanem vezesd el híveid
hogy újraszenteselhessek
hittel mind imával
a Te nevedben

ámen

AZ APOKALIPSZIS FŐPRÓBÁJA

Boromat a Jordán
vizével vegyítem,
nem tudok feledni,
nem tudok még így sem.

Amit annyi kínnal,
küzdéssel oroztam,
koszorúm nem babér,
sírkeri borostyán.

Arcom éjszakába
takartan kiáltom:
Uram, ez rémálom,
Uram, nem akartam,
igennel tagadtam,
s e kontinens újra
emberi vért vérzik,
Pilátusok Krisztust
szuronyra tűzetik,
golyóra ítélik.

DECEMBERI MONDÓKA

Csillagtalan ég,
leheletlen jászol.

Tereli barmait,
tereli a Pásztor,
betelt, betelt
szívek üressége,
vezeti, vezeti
az istálló reménye!

Köszönet a könyv elkészültének
támogatásáért:

Hatvan Városért Alapítvány

Assani Omar - főorvos

Cserháti István - tanár

Dávid András - zenész, művésztanár

Stolmár Aladár - fizikus(USA)

Külön köszönet:

Monori Zoltán

Szabó Krisztina

A grafikákat Váczi J. Tamás készítette.

© Kepes Károly, 2007

ISBN 978 963 5299 5

Készült a Visualprint Nyomdában

Megjelent A/5 ív terjedelemben

Garamond betűtípusból szedve

Tördelés, tipográfia, layout: AE design és grafika

www.aedesign.hu

Károlyi Károly